

ΕΥΘΥΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ GEORGES COURTELIN

ΕΝΑΣ ΠΟΝΟΛΑΙΜΟΣ

ΘΕΟΦΟΒΟΣ και τεμπέλης, όπως πάντα, ο φαντάρος Ραπερίνης είχε δηλώσει ασθενεία εκείνη τη χειμερινή μέρα, μόνο και μόνο για να αποφυγή τα γυμνάσια, που θύονταν ή θύονταν μέσα στα γυμνάσια. Όταν όμως βρέθηκε μόνος μέσα στο θάλασο, άρχισε να τα χροιάζεται.

—Λέν θα την γλιτώσει την τεσσαρά, μοιρασίονε άσθενά απελπισμένους. Άξαφνα άκουσε τη σύλληψη να βγαίνει: «Στο γιατρό... Στο γιατρό...» Αυτό τον ξάγριασε. Δεν είχε αποφασίσει ακόμα τι θα έκανε στο γιατρό.

Βγαίνοντας απ' το θάλασο, κατέστησε στην πόρτα, κι απ' την αμνηστία του ξερόβηξε.

—Ά... φρόνιζε τότε, βρήκε! Θα πω στο γιατρό ότι έχω πονόλαιμο.

Και παίρνοντας κοφάρια, τραβήξε για το ιατρείο του συντάγματος.

Η εξέταση είχε άρχισει από ώρα. Τη στιγμή μάλιστα που υπήρχε ο Ραπερίνης μέσα στο ιατρείο, άκουσε τον κ. έπιτροπο να φωνάζει:

—Από πότες ελεύθερος και τρία άκουρά λουτρό... Πήγαινε!

Ο άρρωστος, ένας μαγιάλας έπτεας, χαμήλωσε κανονικά και χαμωγελάοντας ευχάριστα έφραγε.

—Ζηγιάζόν! φώναξε τόσα ο έπιτροπος.

—Ένας άλλος άρρωστος βγήκε απ' τη γραμμή και άληπισσε στο τραπέζι, κοιτώνοντάς.

—Τι έχεις; τον ρώτησε ο έπιτροπος.

—Κόψε έπιτροπε, που ποσόν τα πόδια μου. Από μέρες τώρα δεν μπορώ να...

—Βγάλε τις κάλτσες σου.

Ο Ζηγιάζόν έβγαλε το ένα ξύλινο παπούτσι της άγγελιας, έβγαλε το πόδι του πάνω σε μια καρέκλα κι έβρασε τον έπιδερμο, με τον όποιο είχε δέσει τον αστραγάλιο και την πατούσα του. Ο έπιτροπος έσπασε κι έξέτασε προσεκτικά το πόδι του.

—Δεν θέλω τίποτε! είλε μ' ένα ασθηρό τόνο.

—Πώς! Λάθος έχεις, κώ! έπιτροπε! τόλμησε να πη ο Ζηγιάζόν.

Στο άκουσμα των λόγων αυτών άναψε με μιάς ο έπιτροπος:

—Τι είπες; Λάθος έχετε κώ! έπιτροπε! Τι; Λάθος έχετε κώ! έπιτροπε! Και τι νομίζεις, πως θα με ζάνης να πατέρω με το «Λάθος έχετε κώ! έπιτροπε», στα φέμιστά σου; Μήπως με παίρνεις για στραβόν ή νομίζεις πως έχω ανάγκη απ' τις κιάρες σου;

—Κώ! έπιτ... πηγε να πη τρέμοντας, σαν καλάμι ο δυστυχής έπτεας.

—Σκαμός, κήνος! Δεν έχεις τίποτε! Εξομαρτίσει απ' εδδ! φώναξε έξο φρενόν ο έπιτροπος.

Είχε γίνει κατακλιτικός από το θυμό του. Βούτηξε την πένα στο καλαμάρι, και πάνω στο βιβλίο των άσθενών, άέναντι από τ' όνομα του Ζηγιάζόν, έγραψε γρήγορα, με κοντά λισσαμένα γράμματα: «Δεν είναι άσθενής. Τέσσερες μέρες κράτησι».

Απ' το Ραπερίνη πούξε διηδεν πονόλαιμο, ξέφυγαν κεινή τη στιγμή αυτά τα λόγια:

—Πά-πό, μανούλα μου! Πάω χαμίνος!

Πέρασαν πεντέξη άόδια, και τέλος έφτασε κι η σειρά του Ραπερίνη. Προσέφυγε σαν άκουσε τ' όνομά του, με το πρόσωπο παλαιωμένο και με λιγωμένα γόνατα.

—Κώ! έπιτροπε, είλε ξεφρυσιμένα, που λονεϊ ο λαμός μου... Δεν μπορώ πια να γάνω το σαστίτιο μου. Και να καταπι το σάλο μου άόδια μου πονάει.

—Πήρασε λαγάκι, είλε ο έπιτροπος.

Ο Ραπερίνης έκανε δυό βήματα, τρέποντας σήγχρομος. Το παρουσιαστικό του σεδ προσένοισε σταραχάμο.

—Έχω πονεϊ! τόλμησε άόδια να πη, με μισοβουσιμένη φωνή. Από νύχτες τώρα δεν μπορώ να κλείσω μάτι απ' την άγρυπνία.

Ο έπιτροπος τούπιασε το σερμάο. Έμαξε νόβρη την άστηρία και φάνηκε σαν να σκεφτόταν.

Απότομα κατόπι άραξε ένα κοντάλι από ελαφάντόδοντα, που ήταν βαλμένο μπροστά του πάνω στο τραπέζι.

—Άνοιξ' το στόμα σου! είλε ασθηρά

στο φραντάο.

Ο Ραπερίνης άνοιξε ένα μεγάλο-μεγάλο στόμα, που άφινε να φανταστεί το λαρόγγι του.

—Χι! έκανε ο έπιτροπος, Έχει λίγη φλόγισσι.

Ο Ραπερίνης με την γλώσσα του παντοτε λιπαρομένη κάτω απ' την κοκαλιένα κοντάλι, κόντησε να λινγι απ' την έκλιψη του.

Ο γιατρός φώναξε τον νοσοκόμο:

—Φέρε μου το έμετιζό, Ζυλάμπε.

Ο νοσοκόμος έτρεξε στην ντουλάκι με τα φάρμακα και σε λίγο άφοδ σάλλισε κιάτσσο με τα χέρια του, γρήγοσε κρατώντας ένα μικροκαλάκι γεμιστό από μια σόνη άσπρη κι ένα φλιτζάνι.

Ο έπιτροπος πήρε το μικροκαλάκι, έφραξε μέσα στο φλιτζάνι λίγη σόνη, έβρασε και λίγο νερό, το άνακτύπησε λαγάκι, κι έδωσε το φλιτζάνι στον άρρωστο, λέγοντάς του:

—Πίε το αυτό.

Ο Ραπερίνης έξέτελεσε την διαταγή του έπιτροπου, χωρίς τον παραμικρό διαταχμό.

—Δεν είναι τίποτα, του είλε ο έπιτροπος. Είσαι δυό μέρες ελεύθερος, και μεθαύριο, αν δεν καλύτερώσει η κατάσταση σου, έλα να σε ξαναδδ.

Κατενθουσιασμένος ο Ραπερίνης πούξε γλιτώσει για δυό μέρες τα βάσανα των γυμνασίων, ξαναπαρουσιάστηκε ύστερ' από δυό μέρες στο γιατρό.

—Λοιπόν; τον ρώτησε ο έπιτροπος.

—Έφο κι' έφο!... Σε ναίαι καλύτερα... Έντελως καλά άμεις δεν μπορώ να πω ότι είμαι... Άν άμεις είχατε την καλοσύνη να μου ξαναδώσετε ένα έμετιζό!

—Μπράβο, παιδι μου! Έχεις πίστι στην έπιστήμη!... Άνοιξ' το στόμα σου, φώναξε ο γιατρός ευχαριστημένος.

Και ξαναέφρασε πάλι η κοκαλιόνα. Ο Ραπερίνης άνοιξε το στόμα του σαν ένας βάρραχος, και πάλι ο έπιτροπος βρήκε φλόγισσι στο λαμό του!...

—Πήγαινε, του είλε. Είσαι ελεύθερος δυό μέρες. Και να παρουσιασθής πάλι, αν δεν σε γιατρευη τελείως το φάρμακο.

Η «μ η ζ α ν η» λοιπόν έπιασε και για δεύτερη φορά, κι ο φαντάρος με τον πονόλαιμο τα περνοδσε καρατάλινα, σαν άέντης. Σηκώνονταν απ' το κρεβάτι του ό,τι ώρα του ζάνιζε, κινόνταν με γλαρό νερό, έκανε την τουαλέτα του, με το λάσο του, έβινε το τράϊ του με φοιγάνες, που μόνος του τις έφραγε στη σόφια, κι άρες τις ώρες σφραξζε και σιγοτραγουδούσε.

—Έτσι, μπράβο!... κάνετε γρήγορα! φώναξε πεινάζο στους συντρόφους του, που ίδρωκελόσαν για την ελευθέρωσι του Σαββάτου.

Για να κάνη μάλιστα το κωμικό του, έβγαζε γάφο στο λαμό του ένα μεταξοτο μαντήλι, κι όταν άκουσε τη σύλληψη έπαιρνε μιά... στραταρχική στάσι κι' έλεγε.

—Όσο θέλεις γράφισ! Έγω μιά φορά δεν το καννάο απ' τη θέσι μου.

Παρουσιάστηκε τρεις φορές άόδια στην ιατρική εξέταση. Ο άπονημένος έπιτροπος τον έβγαζε και τις τρεις φορές άρρωστο, τούδινε έμετιζό και του άλειβε με νιτροό άσπρη τον σφραγιστό και το λαρόγγι του, και με ίδιο, έξοτερικά, το λαμό του.

Απ' τα φάρμακα άμεις αυτά η φάτσα του Ραπερίνη γάλασε, ο λαμός του φούσωσε, κίτρινισε και ξεφουδίστηκε. Φαινόταν πια σιχαμένος στα μάτια των συνναδέλων του, που τον άποφύγανε.

Μά τα φάρμακα είχαν άόδια χειρότερα άποτελέσματα. Ένα πρωϊ, ο Ραπερίνης ένοιωσε ότι ήταν σε' άλήθεια άρρωστος. Η φωνή του ήταν οβασμένη, θαρραξζε και τον είχαν στραγγάλισσι. Δεν μπορούσε να καταπι το σάλο του.

—Τώρα την έκοψε άσπρη! μοιρασίονε που πήγε στην ιατρική εξέταση.

Δυστυχώς άμεις, την ήμερα εκείνη ο έπιτροπος ή-αν στα πατήρια του και μιάς είδε τον Ραπερίνη, άρχισε να ξεφουδίζη βγάδοντας άρρωδος από το στόμα του:

—Πώς!... Πάλι εδδ είσαι; Πάδ άκούστησε να διασζη ένας πιποτένος πονόλαιμος δεκαπέντε δολάηρες μέρες!... Έ, μίλα, βρε γάβαρια, που σού πέρασε η ιδέα ότι μπορεις να ξεγλάδισ την έπιστήμη; Δέ μιλάς!... Άμ έννοια σου, τεμπέλασε! Θά σε συγκρίνω έγω... Παλιάνθρωπος! Θέλεις να ζάνης τη θητεια σου μέσα στο θάλασο και στο μπαλάκι του στρατόνα. Έ;

—Καλά λοιπόν...

—Μά, κώ! έπιτροπε... μοιρασίονε ο Ραπερίνης.

—Άνοιξ' το στόμα σου! είλε ασθηρά ο γιατρός.

